

Poselství k 2. neděli po sv. Trojici

MOJE VDĚČNOST HOSPODINU ŽALM 13,6

(Nabízím pět kratičkových úvah o děkování. Snad alespoň jedna z nich bude pro Vás užitečná.)

1. *Mám možnost děkovat.* Každodenně se přede mnou otevírají různé možnosti, pěšiny v lese, chodníky na ulicích, křižovatky na silnicích, televizní kanály... Cest je mnoho a každá z nich někam vede. Kam? To lze pozorovat na lidech, kteří si již dříve některou z oněch cest zvolili za svou. Jednou z nabízených alternativ je cesta vděčnosti.

Dovedu, smím a umím děkovat. Ne každý to umí, ne každého to jeho blízcí naučili. A je smutné, když takovou možnost někdo nezná, nevidí, když děkovat nedokáže.

2. *Mám záměr děkovat.* Doma ve skříni, na polici, v šuplíku jsem si uložil spoustu věcí z prostého důvodu: protože že je doma chci mít. Ne že bych všechny ty věci nutně k něčemu potřeboval. Obejdu se bez nich, ale chci je a tak je mám. Kdybych změnil názor a už je nechtěl, tak bych je odnesl z domu pryč, aby zbytečně nezabíraly místo. Vedle nadbytečných věcí, kterých je mnoho, a vedle potřebných věcí, kterých je méně, hodlám mít ve své skříni, v šuplíku a na polici také prostor pro děkování. A chci, aby toto místo nezůstalo prázdné.

3. *Sluší se, abych děkoval.* „Když něco dostaneme, tak za to poděkujeme,“ slýchávají děti od útlého věku, jelikož moudré sousloví praví: co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš. Proč děkovat? Protože tím dávám najevo úctu darujícímu. Protože ten, kdo mne obdaroval, má radost, když vyjádřím svůj vděk. Protože to předepisuje etika. Protože tím pečuji o dobré vztahy s dalšími. Protože chci, aby se

podobně chovali druzí ke mně. Protože je zač děkovat.

4. *Musím děkovat.* Jsem přesvědčený, že vděčnost je životně důležitá. Ne v tom smyslu, že by „nevědčnicki“ umírali statisticky dříve než „vděčníci.“ Ale zdá se mi, že více pravdy, jasnější vhled a hlubší pochopení je na straně toho, kdo dary přijímá a děkuje za darované. Musím děkovat, protože je to fér. Musím děkovat, protože bych se nedokázal plně revanšovat. Nemám dost prostředků, jimiž bych přijaté vyvážil či zaplatil. Jsem obohacován, i když pro své obohacení skoro vůbec nic nedělám. Přijímám nezasloužené.

5. *Budu děkovat.* Budu tak činit, jelikož to dovedu i chci, jelikož to vnímám jako důležité a nezbytné. „Budu zpívat Hospodinu, neboť se mně zastal.“ (Ž 13,6) Vděčně pohlížím do své paměti a vidím, že mám při sobě zastánce, který je k nezaplacení. A při pohledu vpřed se vděčnost překlápí do doufání: „Já však ve tvé milosrdenství doufám, moje srdce jásá nad tvou spásou.“ (Ž 13,6) Děkuji a budu děkovat svému zastánci.

Kamil Vystavěl
farář sboru ČCE
Prostějov

Elysia marginata

Heslo Bůh je láska

„Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“

1 J 4,16

Bůh je láska – to jsou slova apoštola Jana, miláčka Páně, která vyjadřují smysl celého evangelia. Kristus toho za života neřekl mnoho a podle toho, co víme, nezanechal po sobě žádnou písemnou stopu. A přesto tady zanechal poselství, které žije v lidských srdcích již dva tisíce let. Bůh je láska – zní to tak

jednoduše, jsou to jen tři slova. Ale jsou v nich ukryty základní stavební kameny celého vesmíru. Nic jiného člověk nepotřebuje vědět, když chce žít s Bohem. To, o co křesťanská teologie po celý čas své existence pracně usiluje, jsou jenom komentáře k této prosté větě.

Bůh je láska, zůstáváme v lásce, moji milí, a dosáhneme věčnosti. Vytvářejme lásku, přátelme se s láskou, vzývejme Kristovu lásku,

rozdávajme lásku, přijímejme lásku, dolujme ve svých duších lásku, budme proniknuti láskou, jako je rozžhavený kov proniknut ohnivým žárem. Najednou zjistíme, že lepší a přímější cesty k Bohu není. Slova pravoslavného mnicha a starce Silvána z hory Athos to vystihují přesně: „Na nebesích mají všichni tutéž lásku, ale na zemi jedni milují Pána silně, další méně

Dokončení na str. 2

1 J 4,16

AKTUALITA: NOC KOSTELŮ LETOS POTŘINÁCTÉ

V letošním ročníku Noci kostelů, která proběhla v pátek 28. května, bylo přihlášeno 1230 kostelů a modliteben a bylo připraveno celkem 4601 programů. Mottem vizuálního stylu pro rok 2021 byl Žalm 104,20: „Přivádíš tmu, NOC se snese, celý les se hemží zvěří.“, jehož součástí je právě slovo „noc“. Autoři motta se pokusili spojit téma Noci otevřených kostelů s tématem úcty k životnímu prostředí. Ne náhodou se tak děje v roce, kdy je celý svět zmítán pandemií covid a mnozí lidé si kladou otázku, zda je to trest od Boha, zda má Bůh moc nad tímto světem... Ale právě zmíněný biblický verš ukazuje, že je třeba vidět věci v širší souvislosti. Nejde jen o nemalé utrpení způsobené virem. Jde o to, že člověk znovu a znovu nesmí ztratit ze zřetel, že není králem stvoření, ale jeho součástí. Ve světě platí pevná pravidla, ať se týkají nebeských těles, biologické mikrostruktury živé přírody nebo mezilidských vztahů. Tato pravidla můžeme respektovat nebo popírat, a podle toho se objeví plody našeho konání.

podle www.nockostelu.cz (red)

Podobenství o podivuhodném plži

Když si vyjdeme s otevřenýma očima na procházku do parku, můžeme vidět tolik věcí, které jsou hodny obdivu. Stačí zadívat se na koruny stromů, na růst větví, na ptáky, jejichž druhové složení se sice mění, ale stále obohacují naši přírodu. Když pozorujeme počinání pejsků a jejich hravost, mimiku a interakci s lidmi, přemýšlíme o bohatém duševním životě mimolidské části stvoření. Boží stvoření je prostě úžasné. Jeho poklady můžeme poznávat jen z malé části, a pomáhají nám při tom různé knihy, filmy, informace z internetu i z dalších sdělovacích prostředků aj. Může se zde dobře uplatnit i rozhlasový pořad Meteor, seznamující se zajímavostmi z přírody i s lidským pronikáním do jejích tajů a s využíváním tohoto poznání. Druhou dubnovou sobotu Meteor začal zmínkou o různých pohádkách a pověstech, v nichž vystupují bezhlaví rytíři, kteří sice součástí přírody nejsou, avšak poslouchali posluhačům jako úvod k představení plže elysia marginata, žijícího v teplých vodách rovníkových moří a oceánů v oblasti jihovýchodní Asie. Ten sice neodkládá svou hlavu jako ony pohádkové bytosti, s hlavou je dokonce spojena jeho identita, ale je s to zbavit se celého těla, takže z něho zbude jen ta hlava. Je známo, že ještěrce může dorůst ocas, o nějž ji predátor připraví, nebo že chobotnicím mohou dorůst ztracená chapadla. Ale přijít o celé tělo a po čase mít nové – to je v přírodě zcela ojedinělý jev. Elysia marginata to umí.

Plž elysia marginata se obejde bez českého názvu a je s to obejít se i bez těla. Nemá krk, na pohled hlava a tělo souvisejí, nicméně elysia je s to úzký zářez, který mezi nimi je, zaškrtnit a odvrhnout celé tělo se všemi orgány; zbaví se tedy i srdce, trávicího ústrojí a pohlavních orgánů. Zbývá jen hlava, u níž se vazby na tělo rychle zahojí. Toto torzo tvoří, přestože nemůže trávit, tak přijímá potravu – živí se zelenými řasami. Z nich získává energii podobně, jako to dělají rostliny. Chloroplasty z řas umístí do kůže, kde s využitím světla vyrábí cukr; je to jakési náhradní trávení. Kmenové buňky jsou rozestý tak, že genetická informace zůstane zachována. Zhruba do týdne si plž obnoví srdce a do 6 týdnů celý zbytek těla.

Elysia marginata žije asi 2 roky, tělo je však schopna vyměnit jen zhruba v prvním roce života. A proč to dělá? Staré, odvrhnuté tělo bývá plné cizopasníků, a tak si milý plž zkrátka vytvoří tělo nové, čisté.

Dochází ke změně, k očistě. Písmo vyzývá k pokání – ke změně myšle-

Dokončení na str. 2

SUPERINTENDENTKA ECM UVEDENA DO FUNKCE
V pátek 21. května byla na slavnostní bohoslužbě v pražské modlitebně v Ječné ulici pověřena úřadem superintendenta Evangelické církve metodistické v České Republice Ivana Procházková. Jménem ekumeny se bohoslužby se účastnil také biskup Slezské církve augsburského vyznání Tomáš Tyrlík. Ivana Procházková se narodila 25. 1. 1971 v Brně. V Brně vystudovala gymnázium a na Filosofické fakultě hudební vědu a estetiku. Krátce učila hudbu na školách v Brně a v Praze. V roce 1994 nastoupila na Evangelickou teologickou fakultu v Praze. V roce 1997 se vdala, její muž Petr plnil doposud funkci superintendenta v české části Evangelické církve metodistické. Mají spolu tři děti. Ivana Procházková je doktorkou teologie (specializace: starozákonní teologie) a působila jako farářka v Plzni a v Praze. V rámci Institutu vzdělávání měla od roku 2010 na starosti další vzdělávání laiků a kazatelů. Je první ženou v úřadu superintendenta.

V čele Evangelické církve metodistické stojí od roku 2005 její biskup Patrick Streiff. Jeho diecéze zahrnuje dvanáct zemí Evropy (Albánie, Bulharsko, Chorvatsko, Česká republika, Francie, Maďarsko, Makedonie, Polsko, Srbsko, Slovensko, Švýcarsko) a dvě země v Africe (Alžírsko, Tunisko). Evangelická církev metodistická je světovou církví, která vzešla z probuzeneckého hnutí 18. století uvnitř tehdy již reformací zasažené Anglikánské církve. Jejím zakladatelem byl anglikánský duchovní John Wesley (1703–1791). Metodismus v Česku vznikl působením česky mluvících misionářů metodistické církve z Texasu. Kazatelé byli motivováni myšlenkou, že metodismus vděčí právě českým zemím jako kolébce Jednoty bratrské za to, že John Wesley uvěřil působením ochranovských misionářů, a že by těmto zemím měli splatit svůj dluh. Wesley několikrát navštívil Ochránov (Herrnhut), kde slyšel kázat misionáře a kazatele Kristiána Davida, rodáka z Ženklavy u Nového Jičína, jenž jej tak nadchl svými kázáními, že si je Wesley podrobně opisoval do svého deníku, připomínají slezští evangelíci. V r. 1921 vznikly první sbory církve metodistické v Československu; předtím roku 1920 probíhala stanová evangelizační shromáždění. V neděli 23. května byla do vedení místní církve uvedena další žena. Konala se liturgie s biskupským svěcením Naledzani Sikhwari, která se stala biskupkou Luterské evangelické církve v Jižní Africe. K církvi se hlásí přes půl milionu pokřtěných členů. Je rozdělena do sedmi diecézí a kromě Jihoafrické republiky spravuje i území Botswany a malého Svazijského království a Lesotha. Církve má členy převážně mezi černošským obyvatelstvem, ale usiluje o rovnost všech obyvatel jihu Afriky, jak uvádí na svém webu: "Tešíme se na den, kdy všechny luterské církve v Jižní Africe budou sjednoceny a rozděleny pouze regionálně, nikoliv podle barvy a rasy."

podle www.christnet.eu

PRVNÍ STŘEDNÍ ŠKOLA JEDNOTY BRATRSKÉ PO 400 LETECH
Pod záštitou Jednoty bratrské se v Hejnicích otevírá střední škola Jana Blahoslava. O otevření střední školy se církev snažila více než 10 let. Po sérii jednání s partnery a několika pokusech o zápis školy do rejstříku škol na MŠMT, k jejichž neúspěchu přispěla také absence vhodných budov, byl Libereckým krajem nabídnut areál střední lesnické školy v Hejnicích. V červnu roku 2020 bylo uzavřeno mezi Jednotou bratrskou, Libereckým krajem a městy Frýdlant a Hejnice Memorandum o spolupráci s cílem zachování středního školství v Hejnicích. V současné době je škola již zapsána v rejstříku, proběhly přijímací zkoušky do prvního ročníku, finalizují se přípravy na koupi hejnického areálu, pedagogický sbor intenzivně pracuje na přípravách potřebných dokumentů a škola se 1. září otevře svým prvním žákům. V prvním roce nabídné dva maturitní obory – Předškolní a mimoškolní pedagogiku a Veřejnosprávní činnost. Do každého z nich může přijmout až 30 žáků. Druhé kolo přijímacího řízení bude vyhlášeno koncem května a pohovory s uchazeči proběhnou během června.

podle www.krestandnes.cz

Podobenství o podivuhodném plži

Dokončení ze str. 1
ní a jednání. Biblických míst vyzývajících k nahrazení starého novým, nečistého čistým, časného věčným je celá řada. Učený farizeus Nikodém se tvářil nechápavě, když mu Pán Ježíš říká: "Nenarodil-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží." Možná by mu elysia marginata bývala mohla posloužit jako názorný příklad možné veliké změny. A může pomoci i nám, lidem v 21. století, k ilustraci toho, že radikální změna je možná, a stojí za to. Člověk nemusí měnit svou identitu, nicméně se může stát novým stvořením, může opustit to staré, hříšné, poplatné časným hodnotám, a narodit se znovu, přijmout za své Ježíšovy hodnoty a dívat se k nebesům, k Božímu království. Podobenství o pozoruhodném plži v Písmu zapsáno není. Lidé tehdy o tomto zajímavém tvorů nevěděli. Žádné podobenství nemůžeme přijímat jako úplné zobrazení skutečnosti (odstrašující je příklad kazatele, který při výkladu podobenství o marnotratném synu pronesl "a to tele je Ježíš"). I to podobenství o plži v určitém směru pokulhává. Pro staršího plže může být už ke změně pozdě. Víme, že činit pokání a rozhodnout se následovat Krista lze v kterémkoli věku. Ale přesto nám elysia připomíná, že není dobré otálet. Může nastat situace, kdy už nebude příležitost. Poučení od onoho zvláštního měkkýše tak zakončíme slovy proroka Izajáše: "Hleďte Hospodina, pokud může nalezen býti; vzývejte ho, pokud blízko jest. (Iz 55,6)".

Jiří Nečas

Heslo Bůh je láska

Dokončení ze str. 1
a jiní jej nemilují vůbec. Duše naplněná láskou Boží zapomíná na nebe i na zemi. Duch hoří a vidí neviditelného Vytouženého a duše prolévá množství slz a nemůže zapomenout na Pána ani na vteřinu, neboť milost Boží ji uschopňuje

milovat Milovaného.“ Láska světu chybí. Kamkoli se podíváme, tam vládne neochota, nepřátelství a nepokoj. Proto je velikým úkolem křesťanů přinášet a rozmnožovat lásku Boží mezi lidmi i národy. Velký teolog P. Teilhard de Chardin si to uvědomoval, proto na-

psal: „Přijde čas, kdy po využití větru, gravitace, přílivu a odlivu využijeme pro Boha energii Lásky. A tehdy, podruhé v historii světa, lidstvo znovu objeví oheň.“

Juraj Jordán Dovala,
brněnský biskup
Církve československé husitské

Před 100 lety – potomci exulantů ve vlasti otců

Po uzavření vestfálského míru (1648) je J. A. Komen-skému jasné, že naděje exulantů na návrat do vlasti jsou zmařeny. Je zklamán, tím že české protestanty hodili přes palubu jejich souvěrci, po jejichž boku ve třicetileté válce bojovali, ale i tím, jak se změnili lidé v Čechách. Píše známý „Kšaft umírající matky Jednoty bratrské“. Přes všechno zklamání se v něm ke ztracené vlasti a jejím obyvatelům obrací slovy: „Na tebe, národe český a moravský, vlasti milá, zapomenouti také nemohu při svém již dokonalém s tebou se loučení ...tebe pokladů svých, kteréž mi byl svěřil Pán, nápadníkem a dědicem činím...“ A bez zášti odkazuje vlasti a národu to nejlepší, co se domnívá, že Jednota měla a co by mohlo být lidem v Čechách a na Moravě ku prospěchu. Milá vlast se však už změnila. Bělohorští vítězové vytvořili obrazy exulantů v nejčernějších barvách, jako nejhorších ničemů. Později dochází ke snaze exulanty z historického vědomí vytěsnit úplně jakoby žádná násilná protireformace a její oběti nikdy ani nebyli. Odhlédneme-li od minority českých a moravských evangelíků, tak se ve většinové české společnosti téměř podařilo tuto „fake news“ prosadit (dnes je opět tento pohled silně fedrován). V 19. století už o exulantech a o jejich historii v původní vlasti mimo zmíněné evangelíky téměř nikdo neví. S národní emancipací se pozvolna obnovuje zájem o českou reformaci minulost. To se kromě jiného projevuje i v literární tvorbě např. Václava Beneše Třebízského, Josefa Svátka, Aloise Jiráska a dalších. Přemýšlím-li o tom, s jakým obrazem pobělohorského exulanta je možné se v české beletrii setkat, mám dojem, že existují vlastně jen dva takové obrazy vytvořené fantazií spisovatelů. V různých odstínech je to buď obraz zlomeného člověka, který v nehostinné cizině prožívá mučivou bolest nad ztrátou vlasti, na níž s lítostí vzpomíná bez jakékoli životní perspektivy nebo obraz psychopata, který se tajně vrací s neovladatelnou touhou, aby se za utrpená příkoří mstil, ničil, zapálil Prahu apod. S nástupem 20. století se objevuje zájem o české menšiny žijící ve zahraničí. Potomkům pobělohorských exulantů se přejně věnoval především právník a demograf Jan Auerhan. V roce 1913 navrhl pozvat potomky exulantů k oslavám památky M. J. Husa

v roce 1915, k čemuž dojít nemohlo a uvažoval i o možnosti jejich repatriace. Po vzniku samostatné ČSR bylo úsilí o repatriaci potomků exulantů pod heslem „odčinění Bílé hory“ obnoveno a zastřešeno „Kostnickou jednotou, ústředím čs. evangelíků“. Svými sympatiemi úsilí podpořil i prezident republiky T.G. Masaryk., Do repatriačního úsilí se dobře hodila účast potomků exulantů na pietních vzpomínkových akcích k 300. výročí staroměstských poprav v roce 1921. Po nezdařených Husových vzpomínkových oslavách v roce 1915 to byla vůbec první příležitost k oficiálnímu setkání potomků pobělohorských exulantů a české veřejnosti. Pietní akce byly k významnému výročí pořádány na mnoha místech republiky. Na pozvání Kostnické jednoty přijelo z exulantských obcí ve Slezsku, Polsku a na Volyni 116 potomků exulantů, kteří se měli účastnit těch nejmohutnějších akcí v Litomyšli a v Praze. Kromě nich z jižní Afriky dorazil Komenského pravnuk Jiří Viktor Figulus s dceru Gertou. Na ohromných shromážděních 19. června 1921 dopoledne na Růžovém paloučku u Litomyšle, odpoledne v Litomyšli a potom 20. a 21. června v Praze byli přivítáni mohutnými ovacemi a vyslechli mnoho oslavných řečí. Asi je to potěšilo a povzbudilo jejich hrdost. Nebude však dlouho trvat a ukáže se, že ani s provolávanou slávou ani se zájmem osvobozené vlasti to není tak žhavé, jak se zdálo. V povznesené atmosféře slavnostních dnů ještě podepsali zástupci potomků exulantů, na symbolickém místě, na Pražském hradě, žádost o umožnění reemigrace. Přes velké úsilí Kostnické jednoty a některých dalších osob, podporu Národní rady československé i osobní sympatie prezidenta Masaryka nebyla žádost příslušnými státními orgány a nemalou částí veřejnosti přijata kladně. Katolický tisk reemigraci silně kritizoval, vrchní ředitel Živnobanky odmítl podporu, předseda Státního pozemkového úřadu celou akci brzdil a sociálně demokratický poslanec Antonín Němec dokonce napadl Kostnickou jednotu jako rušitele národního pokoje. A tak žalostným výsledkem byla jen symbolická reemigrace omezeného počtu rodin v první polovině dvacátých let.

Jan Bistranin

600 let od čáslavského sněmu

Čáslavský sněm proběhl v kostele sv. Petra a Pavla ve dnech 3.–7. června 1421. Přestože původně mělo jít o generální sněm zemí Koruny české, zúčastnili se ho nakonec jen zástupci orebitů, pražanů, táborů a někteří čeští katoličtí šlechtici. Na sněmu byli přítomni i Zikmundovi zástupci Půta z Častolovic a Aleš Holický ze Šternberka, a dále i přední duchovní Konrád z Vechty, Jan Želivský a Jan z Přibrami. Moravskou šlechtu na sněmu zastupovali Vilém z Pernštejna, Jan z Lomnice, Petr Strážnický z Kravař, Jindřich z Lipé, Jošt z Rosic či Jan Bítovský z Lichtenburka. Jednání se týkalo prosazování čtyř artikul a uznání Zikmunda Lucemburského českým králem. *Jednohlasně bylo přijato prosazování a hájení Čtyř artikul pražských a to i katolíky s podmínkou, že závazek bude platit pouze pokud se podaří univerzitním mistrům obhájit pražské artikuly před mezinárodním církevním fórem.* I přes snahu Zikmundových důvěrníků, kteří přednesli králův list, kde projevil vůli dále jednat o artikulech a smířlivě urovnat spor, byl označen za „zjevného tupitele pravd svatých“ a za nehodného trůnu. Bylo to v době po odražení i druhé jím vedené křížové výpravy. Část především moravské šlechty se odmítla na místě vyvázat z poslušnosti krále (někteří z nich byli přítomni jeho korunovaci v létě 1420) a vyžádala si šestitýdenní lhůtu toto učinit. Tento slib nakonec nesplnili a na zemském sněmu v Brně ve dnech 11. až 14. června 1421 se od smlouvy s českými kacíři distancovali. Byla jmenována prozatímní dvacetičlenná zemská vláda, jež měla spravovat věci veřejné do 28. září 1421, pokud do té doby nebude přijat nový král. Ve sboru zasedali:

- 2 zástupci Starého Města pražského (*Jan Kněževský, Liděř z Radkovic*)
- 2 zástupci Nového Města pražského (*Jan Charvát, Pavlík z domu rychtářova*)
- 4 představitelé dalších královských měst (*Vacek ze Žatce, Matěj Pražák z Hradce Králové, Petr Hostic z Kouřimi, Franc z Rožmitálu za Kutnou Horu*)
- 2 mluvčí Tábora (*Jan Žižka a Zbyněk z Buchova*)
- 5 pánů (*Čeněk z Vartenberka, Hynek Krušina z Lichtenburka, Oldřich Vavák z Hradce a katolíci Oldřich z Rožmberka, Jindřich Berka z Dubé*)
- 5 rytířů (*Jan Sádlo ze Smilkova, Oněž z Měkovic, Mikuláš Barchovec z Dašic, Jindřich z Boharyně, Milota z Chřenovic na Bohdanči*)

(hb)

Jiří Jurok: Co v Čornejově Janu Žižkovi nebylo

Tato stat' není recenzí ani kritikou vynikající, přínosné a dobře napsané knihy Petra Čorneje, Jan Žižka, Život a doba husitského válečníka, Praha 2019. Naopak je shrnutím dosud neznámých poznatků z autorových nejnovějších studií a zvláště poslední věnované Janu Žižkovi: Jan Žižka z Trocnova – straník krále Václava IV., moravského markraběte Prokopa a široce známý hejtman předhusitských lapků? Jihočeský sborník historický 88, 2019, s. 7–56. Závěrem se zamýšlím nad studií francouzského autora, historika prof. Bertranda Schnerba, jehož jsem k širšímu zpracování jeho objevu vyzval v roce 2018. O tom ovšem více níže. Já sám jsem se věnoval především objasnění Žižkova života v předrevolučním období do roku 1419.

PROČ A KDY JAN ŽIŽKA VSTOUPIL DO ŘAD LAPKŮ?

Na důvody Žižkova vstupu do kriminálního prostředí Petr Čornej ve své knize rezignoval a rovněž setrval u tradiční datace Žižkova působení mezi lapky v letech 1405–1409, maximálně připouštěl ještě rok 1404. Já jsem dospěl k přesvědčení, že se z Žižkovy strany nejednalo o soukromé důvody, ale že tak učinil z důvodů veřejnoprávních. Jan Žižka totiž nevypověděl záští (válku) mocnému Jindřichovi z Rožmberka sám, ale v rámci celé skupiny nižších šlechticů či zemanů spolu s jej od počátku doprovázejícím bratrem Jaroslavem z Trocnova, Jindřichem (zřejmě z Doudleb) a doložené s neznámým Troskovcem, jehož jsem podle četných zkomolení knihy útrpných výsledků Popravčí knihy pánů z Rožmberka určil jako jeho známého Oldřicha Drochovce z Omleničky. Ten před Janem Žižkou svědčil na svatební smlouvě Mikuláše řečeného Plachta z Boršova v Českém Krumlově 3. dubna 1378, v kteréžto listině Jan Žižka z Trocnova vystupuje vůbec poprvé. Odpověď nepřátelství jednomu z vůdců panské jednoty a nejvyššímu purkrabímu Jindřichovi z Rožmberka souvisela zřejmě se zajetím českého krále Václava IV. Lucemburského 6. března 1402. Tehdy vypověděl 20. července 1402 nepřátelství Novému Městu pražskému spojenému s panskou jednotou, uherským králem Zikmundem Lucemburským a moravským markrabětem Joštem přední hejtman moravského mladšího markraběte Prokopa Jan Sokol z Lamberka. Podle kroniky Sylvia Piccolominiho Historie česká byl Jan Žižka vychováván na královském dvoře, nevíme, zda již císaře Karla IV. nebo krále Václava IV.

Tuto dataci Žižkovy odpovědi záští podle výsledku jakéhosi Pivce potvrzuje poslední paleografický (písemný) rozbor Popravčí knihy pánů z Rožmberka od dr. Miroslava Truce, který zápis s touto výpovědí datuje nejpravděpodobněji do roku 1402. Trucův paleografický rozbor Petr Čornej zcela vynechal. Nicméně já můžu tuto dataci vstupu Jana Žižky mezi lapky doložit ještě několika dalšími argumenty. Především dvě nejstarší výpovědi Pivcova a Buškova, syna Kobylova ze Skřidel asi z konce roku 1402 se pouze ve třech skutečnostech kryjí s výpovědí Matěje Vůdce v Českých Budějovicích z 2. června 1409. Z toho ovšem ještě ve dvou skutečnostech jde o shodu v déletrvající situaci – o prodeji kradeného zboží jakési Larce v Lomnici a o umístění stavu (skrýše) Matěje Vůdce ve vsi Rozpoutí u Kaplice, pouze v jediném případě jde o popis stejného kriminálního činu, a sice o dobytí hradu Velešína. Provedl jsem textovou a geografickou analýzu všech tří výpovědí a zjistil jsem naprostý rozdíl v zachycení akčního rádia dotčených lapků – zprvu se pohybovali pouze v jižních Čechách a později podle Matěje Vůdce nejen po jižních Čechách, ale

také po jižní Moravě, Horním a Dolním Rakousku a jihovýchodním Německu. Vyhlášení záští bylo možné podle Zlaté buly císaře Karla IV. z roku 1356, ale bylo postupně stále více zakazováno výnosy českého zemského soudu 25. února 1402, 20. prosince 1404 a 5. ledna 1405. Konečně Oldřich Drochovec z Omleničky je připomínán pouze v letech 1361–1403 a Žižka nemohl unést soukeníka Tandleře se sukнем do Jemnice na Moravě pro výkupné po 20. únoru 1405, kdy přešla do rukou markraběte Jošta z panské jednoty, nejpozději se tak mohlo stát do podzimu 1404. Žižka také nemohl za čtyři roky nabýt takových bojových zkušeností, jaké prokázal v husitské revoluci, spíše lapkoval více let 1402–1409.

VELKÁ BOJOVÁ DRUŽINA

MATĚJE VŮDCE VŮBEC NEEEXISTOVALA! V pramenech, tj. v Popravčí knize pánů z Rožmberka není nikde výslovně uvedeno, že by Matěj Vůdce stál v čele bojové družiny, jejímž členem měl být i Jan Žižka. To, co předpokládal historik Josef Pekař a po něm řada historiků, bylo jen dlouho opisované tvrzení. Podnikl jsem podrobnou analýzu výskytu jmen jednotlivých lapků v Popravčí knize pánů z Rožmberka, kdy jsem odhlížel od vlastního jmenování vyslychaným zločincem ve své výpovědi a četnost jmen byla naprosto překvapující. Dosud předpokládané podřízený Jan Žižka byl ostatními vyslychanými lapky jmenován jako druhý nejčastější po zemanu Diviši z Hrádku a před Janem Zúlem, Janem Sokolem z Lamberka, Benešem Macutou z Heršláku aj. Žižka se 17 zmínkami a kdy je většinově uváděn v čele lapků, daleko předčil šest zmínek o Matěji Vůdci, ale také Janu Kolúchovi z Přnové Lhoty aj. Jan Žižka měl jako nižší šlechtic vlastní střelce (z kuší) a "tovařišstvo" (bratrstvo), stejně jako Jan Kolúch, Matěj Vůdce, Beneš Macuta z Heršláku a Ctibor z Černčic. Tato malá „tovařištva“ se vždy dvě až tři spojovala ke společným akcím. Asi tři další lapkové měli též své střelce, ale nejmenují se se svým „tovařištvem“.

DALŠÍ PŘÍBUZNÍ A SPOLUBOJOVNÍCI JANA ŽIŽKY Z TROCNOVA

Již dřívější historikové si všimli Žižkova darování pozlaceného stříbrného řetízku paní Zdeníkové v Hlavatci u Soběslavi. Ve stejném Hlavatci působili tamní zemané Racek, Jan, Ondřej a Vilém z Hlavatce, kromě posledního již v roce 1397 jako loupeživí šlechtici. Racek z Hlavatce loupil spolu s Karlem řečeným Němec a pacholkem Polákem. Posledně jmenované jsem se pokusil ztotožnit s Polákem a Karlíkem Míšněním z výsledku Matěje Vůdce. Tehdy Žižka s Karlíkem Míšněním a jejich dvěma strýci unesli soukeníka Tandleře s uloupeným sukнем u Strážkova do Jemnice, což se muselo stát nejpozději na podzim 1404. Jestliže šlo o jejich strýce, musel

jeden být Žižkův a jeden Karlíka Míšněnína. Tzn. mohlo se jednat o zmíněné lapky Racka a Jana z Hlavatce, když Ondřej z Hlavatce byl útrpně vyslychán a asi popraven. Přitom Racek z Hlavatce a Polák jsou dále zmiňováni v roce 1399, Polák jako služebník Hynka Suchého Čerta z Kunštátu a Jevišovic, dalšího hejtmána markraběte Prokopa. Označení „strýcové“ mohlo značit erbovní strýce, či jakékoliv pokrevní příbuzné z otcovy strany nebo skutečné strýce z otcovy strany, snad Racka a Jana z Hlavatce. Dedukujeme dále, že jeden z nich mohl mít za manželku paní Zdeníkovou z Hlavatce, která by tak byla Žižkovou tetou z otcovy strany. Strýcové z matčiny strany se nazývali „ujcové“. Jestliže se můžeme spolehnout na označení „strýcové“ z rodu vladyků z Hlavatce, je tu ještě jedna spojitost, a to, že Vilém z Hlavatce zakoupil 13. května 1401 dvory Římov a Řevněvice u Velešína, přičemž po Řevněvicích se psal také Mikuláš z Řevněvic. Tento Mikuláš z Řevněvic jako strýc čtyř zemanů z Doudleb s nimi uzavřel smlouvu o podací právo kostela v Doudlebech v roce 1398. Již historik Josef Pekař pokládal vladky z Doudleb za příbuzné zemanů z Trocnova, potom by jejich příbuznými mohli být i vladkové z Hlavatce.

JAN ŽIŽKA NA MORAVĚ

Žižkovu působení na Moravě věnoval Petr Čornej minimální pozornost a zdaleka nevyužil všechny pramené údaje zde se nabízející. Zcela chybně podal majetkové poměry na Žižkově základně na Moravě – na hradě Kraví Hoře u Náměště nad Oslavou. Na Kraví Hoře v žádném případě neměl jakýkoli vlastnický podíl Vilém Sudlice z Litovan! A v době Žižkovy přítomnosti asi v letech 1402, a zejména 1405–1409 Kraví Horu nevlastnila Zdenka z Odlochovic, která do třetice nebyla ani provdána za Jindřicha ze Šelmberka! V této době po úmrtí jeho bratra a spolumajitele Příbka ze Šelmberka, sice zdělila na hradě svůj věnný podíl vdova po něm Zdenka z Odlochovic, ale ta v roce 1406 žalovala spolumajitele Jindřicha ze Šelmberka, že ji zabral celé věno a rovněž všechny úroky za 4, 5 roku, opětne ještě v roce 1411. To znamená, že v letech 1402–1411 hrad Kraví Horu zcela ovládal Jindřich ze Šelmberka a Kraví Hory. Bojová družina, jejíž přítomnost na hradě potvrdily v jeho předpolí archeologické nálezy zbraní, jezdeckého náčiní, kovářských výrobků a keramiky, zde tak mohla nerušeně působit za přítomnosti Jana Žižky a být dirigována z blízkého hradu Lamberka prokazatelně v pramenech Janem Sokolem z Lamberka. V rámci útrpných výpovědí lapků Zikmunda z Kraví Hory v roce 1410 a Janka, pacholka Jana Kolúcha z Přnové Lhoty před rokem 1417 v Popravcích a psaných zápisech jihlavských lze sledovat činnost zdejšího loupeživého bratrstva. Podle obou výpovědí se

Žižka jednak zúčastnil oloupení dvou jihlavských kupců Heinricha Schustera a Petira, a jednak jemu a Alšovi z Lichtenburka na Bítově, Leopoldu Krajířovi z Krajku a Janu Kolúchovi, měli Matěj Vůdce a Byňovec předat dobytá města Nové hrady a Třeboň za Lichtenburkův slib vydání lapkům nějaké tvrze na Moravě. Mělo se jednat o úplné ovládnutí Kraví Hory či Sudlicova Rabštejna? Nevíme. Každopádně Jindřich ze Šelmberka a Kraví Hory hradní bojové družině ponechal zcela volnou ruku, neboť úzce spolupracoval s Janem Sokolem z Lamberka a možná dokonce on sám stál za pozváním Jana Žižky na Kraví Horu. Jindřich ze Šelmberka se totiž zúčastnil již v roce 1394 prvního boje vedeného vévodou Janem Zhořeleckým proti panské jednotě za osvobození krále Václava IV. z prvního zajetí. Dokládá to jeho spor o výplatu dlužného žoldu ve vojsku Jana Zhořeleckého s králem Václavem IV. v roce 1397.

Některí lapkové z Kraví Hory v čele s Žižkou z Krumlova a dále Jankem Spývavým působili i na Olomoucku, což dosvědčují Proskripční záznamy města Prostějova. Na Kraví Hoře je jmenován též Jan Anděl z Ronovce, jenž jedno ze svých sídel měl u Prostějova a jenž se spolu s Jankem Spývavým a dalším lapkou Maršálkem z Proskripčních záznamů dostali nejprve do bojové družiny Prokopa ze (Sezimova) Ústí a poté ještě s Janem Žižkou až do husitské komuny v Táboře v roce 1420. Jestliže tyto čtyři z okolí Prostějova doputovali až do Tábora, zvyšuje to pravděpodobnost, že "Zisskonem de Crumlow" byl skutečně náš Jan Žižka z Trocnova. Navíc Žižku s Janem Andělem z Ronovce (a Janem Sokolem) jmenuje polský kronikář Jan Dlugosz v posádce dobytého hradu Radzyň v roce 1410. Žižka měl důvod zde napadat statky Petra Plumlovského z Kravař, tchána Jindřicha z Rožmberka, jenž měl jeho dceru Elišku z Kravař za manželku. Oba, Jindřich z Rožmberka a Petr Plumlovský, byli totiž členy protiprokopských spolků podporovaných králem Zikmundem Lucemburským a markrabětem Joštem proti králi Václavu IV.

JAN ŽIŽKA V BURGUNDSKU?

Jak jsem uvedl již v úvodu, po zjištění nálezu Jeana Susque de Behaigne (Boheme) francouzským historikem z univerzity v Lille Bertrendem Schnerbem v burgundských pramenech v roce 2011, jsem se s dotazy o okolnostech nálezu na něho obrátil 20. listopadu 2018 prostřednictvím známého belgického Čecha a literárního historika. Prof. Bertrand Schnerb mně odpověděl až 18. března 2019, že se rozhodl zpracovat studii o Jehanu Susqueovi a přednese ji na 60. výročním zasedání burgundské historické společnosti v Praze ve dnech 19. – 22. září 2019. Studii mně potom skutečně zaslal a souhlasil s jejím českým překladem, jež jsem zajistil: *Jehan Susque – panoš z Českého království na vévodském dvoře v Burgundsku*, Jihočeský sborník historický 89, 2020, s. 5–24. Současně jeho studie vyšla ve Francii: *Jean Susque, un écuyer du royaume de Bohême á la cour de Bourgogne*, Publication du Centre européen de Études bourgogne (XIVe – XVIIe. s.), No60–2020, s. 213–229.

Bertrand Schnerb zaznamenal Jehana Susque de Behaigne v útech burgundského vévodství v letech 1404–1409. Poprvé k 1. lednu 1404, kdy jako kurýr vévodova komorníka Regniera Pota a za předvedení válečného koně asi z Čech hraběti Jeanu de Nevers (pozdější burgundský vévoda Jan Nebojácny) byl jím odměněn 15 franky ve zlatě. Další dar obdržel český panoš počátkem dubna od téhož hraběte Jeana de Nevers v Lille a Arrasu. Spolu s dalšími pěti panoši se zúčastnil zbrojní přehlídky vojska vévody Jana Nebojácného v Paříži 23. září 1405. Poté až 22. února 1407 prodal vévodovi Janu Nebojácnému koně s šedohnědou hřívou za 50 ecu ve zlatě a v říjnu 1407 plavého koně za 168 franků a grošáka za 80 franků, oba poslední byli dovezeni z Čech. V listopadu 1409 je jmenován chovatelem či štolbou vzácných koní vévody Jana Nebojácného.

Současně byl v roce 1407 od 1. března do 5. září 1407 vévodou Janem Nebojácným vyslán z Paříže do Uher ke králi Zikmundovi Lucemburskému asi jako kurýr ve věci vyplacení peněz od Benátčanů a do Čech ke králi Václavu IV. v jakýchsi důvěrných záležitostech za odměnu 463 franků. Zřejmě tehdy přivezl dva drahé koně z Čech. Není jisté, zda se účastnil následujícího poselství Regniera Pota do Uher, Čech a Německa od 13. listopadu 1407 do 20. června 1408. Jistě se ale ve skupině 15 rytířů a panošů zúčastnil poselství Regniera Pota do Čech od 6. července do 5. září 1408, jež u krále Václava IV. projednávalo připravovaný sňatek vévody Antonína de Bourgogne z Brabantu a Limburku s Eliškou Zhořeleckou, dcerou Jana Zhořeleckého. Při návratu zastihli vévodu Jana Nebojácného v Geaardsberghen u Lutychu a poté se všichni zúčastnili bitvy u Othée 23. září 1408, v níž vévodské vojsko porazilo vzbouřené Lutyšany. Neznámo kdy, opět Regnier Pot v čele svatebního poselství o 100 koních a spolu s francouzským a brabantským poselstvím zamířili do Prahy, kde byla svatební smlouva mezi Antonínem Brabantským a Eliškou Zhořeleckou uzavřena 27. dubna 1409. Poselství se vrátilo do Lovaně a Paříže 23. června 1409. Údajně krátce nato po 3. červenci 1409 byl Jehan Susque jako kurýr vyslán s důležitými dopisy k českému králi Václavu IV. za odměnu 200 franků. Do Paříže k vévodovi Janu Nebojácnému se vrátil před 21. listopadem 1409, což byla poslední zmínka o něm v burgundských pramenech.

JE JEHAN SUSQUE TOTOŽNÝ S NAŠÍM JANEM ŽIŽKOU?

Pokusme se v následujím představit možný obraz života Jana Žižky na základě českých a burgundských pramenů. Jan Žižka po vyhlášení záští Jindřichovi z Rožmberka lapkoval v jižních Čechách v letech 1402–1403. Po osvobození krále Václava IV. ze zajetí v listopadu 1403 se uchýlil před panskou jednotou do Burgundska k vévodovi Filipovi Smělému (nebo ho tam vyslal sám král Václav IV. ke svému příbuznému a spojenci ve společném Řádu točenice), kde snad přivedl prvního válečného koně hraběti Jeanu de Nevers na Nový rok 1404. Po dalším daru v dubnu 1404 se Jehan Susque

Dokončení na str.4

Poselství synodu Českokatolické církve evangelické

NOVĚ ZVOLENÁ SYNODNÍ RADA ČCE:
ZLEVA – JIŘÍ SCHNEIDER, ROMAN MAZUR, JANA ŠAROUNOVÁ,
PAVEL POKORNÝ, SIMONA KOPECKÁ, ONDŘEJ TITĚRA

Delegáti 3. zasedání 35. synodu Českokatolické církve evangelické vydali na svém jednání v pátek 21. května 2021 ve večerních hodinách v Komunitním centru Matky Terezy v Praze na Chodově následující veřejné prohlášení:

Milí spoluobčané, přátelé, bratři a sestry,

Zdravíme Vás v době, kdy se vyrovnáváme s důsledky pandemie Covidu19, především v oblasti duchovní, psychické, sociální a ekonomické.

Děkujeme všem, kdo v těžké době aktivně hledali způsob, jak být v kontaktu s lidmi, jak posilovat naději, jak předávat evangelium. Vážíme si všech nových cest, které jste našli.

Jsm rádi, že v naší zemi pandemie slábne. Velmi záleží na tom, jak se z ní poučíme, jak se s jejími důsledky vyrovnáme a jakou společnost po překonání těžkého období utvoříme.

Věříme, že jsme všichni zváni k životu v pravdě a solidaritě, volání k péči o stvoření a dobro lidí kolem nás, zvláště těch, kteří jsou v jakékoli nouzi. Takto spolu chceme žít v naší zemi, v Evropě i na celé planetě.

Zneklidňuje nás, že právě v čase, kdy jsme krizí pandemie oslabeni, se objevují lhostejnost, nesnášenlivost a zneužívání moci.

Proto každý sám za sebe, a přesto jako ti, kterým Bůh dal život, společně:

- * usilujeme o důvěru a vzájemný respekt
- * napravujeme nerovnosti, které mezi námi panují – mezi ženami a muži, mezi bohatými a chudými, mezi většinou a menšinou
- * pečujeme o stvoření, které svým způsobem života ohrožujeme
- * stávejme se pravdivými a poctivými vzory svým dětem a vnoučatům
- * nebojme se přiznat chybu či vinu
- * odmítáme vše, co podporuje cynismus a hrubost

Prosíme, aby nám Bůh žehnal v úsilí žít spolu v pravdě a solidaritě v naší zemi i na celém světě.

Boží pokoj ať zůstává se všemi námi.

Poslanci 3. zasedání 35. synodu ČCE (v Praze 21. května 2021)

Co v Čornejově Janu Žižkovi nebylo

Dokončení ze str.3

zúčastnil zbrojní přehlídky vojska vévody Jana Nebojácného v Paříži 23. září 1405, aniž ale zřejmě došlo k bojovým akcím. Proto od konce září 1405 se asi bez vojenského angažmá vrátil do Čech a na Moravu, protože celý rok 1406 o něm žádný záznam v Burgundsku nenacházíme. Tehdy mohl pokračovat ve své loupeživé válce na jižní Moravě na hradě Kraví Hora a rovněž v okolí města Prostějova, když v Čechách mu po výnosech zemského soudu z let 1402, 1404 a 1405 hrozila šibenice. Protože je bez stálého příjmu, objevuje se jako znalec a překupník koní v únoru 1407 s asi vyvezeným koněm z Čech v Burgundsku a koně prodává Janu Nebojácnému. Ten Susqueho-Žižku vzápětí od 1. března do 5. září 1407 vyslal jako kurýra do Uher a Čech. Z Čech přivezl nyní již doložené dva (naloupené?) vzácné koně – plavého a grošáka – a opět je v říjnu 1407 prodal Janu Nebojácnému. Po 28. říjnu 1407 se mohl opět vrátit do Čech a na Moravu, a to až do poloviny června 1408, neboť v poselství Regniera Pota z přelomu let 1407–1408 není dosvědčen. (Nebo se jen vrátil s ním?) Naopak je dosvědčen v poselství Regniera Pota od 6. července do 5. září 1408 ve skupině 15 rytířů a panošů, poté v bitvě u Othée 23. září 1408 a znovu ve velkém svatebním poselstvu v čele s Regnierem Potem s týmiž 15 rytíři a panoši až do 23. června 1409.

Z účtu datovaného 3. července 1409 se dovídáme, že asi 10 panošům obou posledních poselství Regniera Pota nebyla vyplacena žádná gáže, a teprve toho dne dostávají buď každý 7060 franků nebo každý desetinu z této částky. Pokud by Susque-Žižka téměř jistě patřil k těmto 10 panošům, potom od 6. července 1408 až do 23. června 1409 neměl žádný příjem a musel by se tedy opět vrátit k lapkování během jeho přítomnosti v Čechách a na Moravě, ač by dokonce současně byl členem dvou burgundských poselství! Naposledy se stal kurýrem

od asi 3. července 1409 do 21. listopadu 1409, kdy je jako štolba naposledy zmíněn v Burgundsku. Lze dodat, že kromě svatebního poselství, česká historiografie dosud tato ostatní poselství a kurýrní cesty českého panoše vůbec neznala!

Podle tohoto výkladu by Jan Žižka střídal své lapkování v Čechách a na Moravě v letech 1402–1403, 1406 a snad i v první polovině roku 1408, eventuálně i dále jako člen dvou poselstev se svou služebnou dvorskou a diplomatickou činností na vévodském dvoře v Burgundsku. Teoreticky, jak jsme ukázali, by to snad mohlo být možné, ale mohl Žižka v praxi opravdu střídat bezúspěšné loupežení s dvorskou a diplomatickou službou? Vzhledem k jeho známé a dosvědčené vlastnosti důsledně mstít své křivdy a rovněž vzhledem k jeho dosvědčené neutuchající aktivitě v husitské revoluci, i to by snad bylo možné. Dokonce tu jsou celkem tři indicie: čeští lapkové se přímo soustředovali na lup koní a Jan Žižka je proto mohl vyvážet. Ve výpovědi Janka, pacholka Jana Kolůcha z Pňové Lhoty, je zmiňováno zamýšlené předání dobytých měst od Matěje Vůdce a Byňovce nepřítomnému(?) Žižkovi a konečně, čehož si všiml již Petr Čornej, Žižkova první amnestie z 25. dubna 1409 bezprostředně předchází uzavření svatební smlouvy Antonína z Brabantu s Eliškou Zhořeleckou! Ob-

dobně i v druhé amnestii z 27. července 1409 mohl být přítomen kurýr Jan Žižka. Potom by jeho příměsí mohla být opravdu ta nejvýznamnější osobnost, a sice sám burgundský vévoda Jan Nebojácny! Nicméně pochyby zůstávají. Mohl být proskřibovaný zemský škůdce současně členem diplomatických poselstev?

Na podkladě výše naznačeného výkladu by se historickou ironií například vojevůdci – protivníci v bitvách na Vítkově a u Kutné Hory osobně znali, tj. Jan Žižka s králem Zikmundem Lucemburským!

A paradoxně próza George Sandové „Jan Žižka“ by se aspoň ve své předhusitské části jakoby po téměř 200 letech vrátila na půdu Francie!

*PhDr. Jiří Jurok, CSc., (1952)
je historik, absolvent Filozofické
fakulty Karlovy univerzity,
žijící v Příboře.*

*Je autorem řady významných studií
a publikací.*

*Nakladatelství Vedita
vydalo v roce 2006 jeho knihu
Příčiny, struktury a osobnosti
husitské revoluce.*

*Je také
spoluautorem publikace
Z počátků husitské revoluce,
kterou v roce 2019
vydala Matice moravská.*

Oba výše uvedené poslední ročníky časopisu Jihočeský sborník historický 88, 2019 a 89, 2020 (poslední vyšel nedávno v květnu 2021) se jmenovnými články je možno získat na dobírku nebo na objednávku v Jihočeském muzeu České Budějovice (Dukelská 1, PSČ 370 51) za 380 Kč.

Inzerce

HLEDÁM V PRAZE NEZAŘÍZENÝ BYT 1+1 či 2+kk k pronájmu za rozumné nájemné. (nabízím i výpomoc v domácnosti či se zahradou).

Hana Rebeka Šiander
(křesťanka).
Tel.: +420 720 966 639

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15,
110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz

Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 2101709261/2010
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevýžadané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.

Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o.
Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:

* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku: Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o.
Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5
tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Pod záštitou primátora hlavního města Prahy
Zdeňka Hřiba
ve spolupráci s Městskou částí Praha 1 a Městem Mnichovo Hradiště

se koná v pondělí 21. června 2021 od 17 h

**PIETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ
K UCTĚNÍ PAMÁTKY 27 POPRAVENÝCH
PŘEDSTAVITELŮ STAVOVSKÉHO ODBOJE**

PROGRAM V CHRÁMU SV. MIKULÁŠE

**1. PŘEDSTAVENÍ POTOMKŮ PŘEDSTAVITELŮ STAVOVSKÉHO ODBOJE
POPRAVENÝCH 21. ČERVNA 1621**

2. SLOVO HOSTŮ

3. VÁRHANNÍ KONCERT

POŘADATEL: Kostnická jednota, potomci a příbuzní mučedníků popravených na Staroměstském náměstí, sdružení EXULANT – potomci pobělohorských exulantů, Masarykova společnost, Společnost E. Beneše, historické společnosti a další organizace

HISTORICKÝ FILM

JAKO LETNÍ SNÍH

ŽIVOT J. A. KOMENSKÉHO

hraje: Ladislav Pešek, Igor Bareš, Vladimír Javorský, Jitka Březková, Marika Šoposká, Kristýna Janáček, Milena Stehmaslová, Eliška Křenková, Luboš Velký, Klára Issová, Simona Povolárová, Pavel Rímaly, Sabina Ilgiková, Tereza Hofrová, Jiří Klem a další

režie: Lubomír Hlavsa

Společnost VISTAFILM s.r.o. a ČESKÁ TELEVIZE
vás srdečně zvou na kinopremiéru celovečerního filmu
ze života Jana Amose Komenského.
Promítání se koná u příležitosti
400. výročí poprav 27 českých pánů
v pondělí 21. 6. 2021 ve 21 h
v letním kině na Staroměstském náměstí.
Tato akce proběhne pod záštitou
radní hlavního města Prahy Mgr. A. Hany Troškové.
Vstupné bude zdarma.

Vzhledem k omezené kapacitě míst k sezení
doporučujeme předchozí rezervaci místa na adrese:
hlavsa@vistafilm.cz
Aktuální informace najdete na adrese www.vistafilm.cz

Česká televize

ADW

f

MOIRA

Vitavín leas

Zlínský kraj [is] produkce